

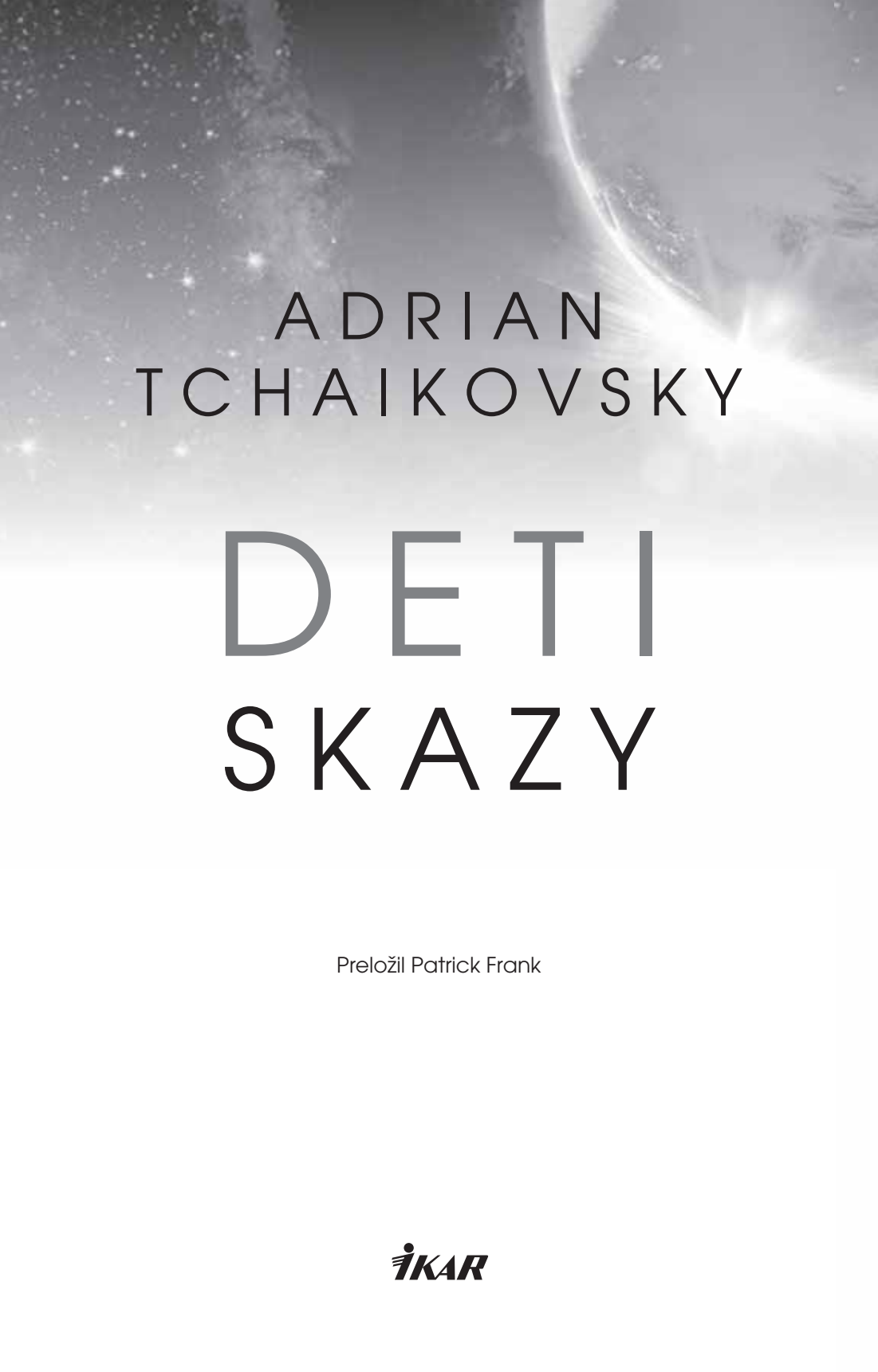
ADRIAN
TCHAIKOVSKY

DETI SKAZY

IKAR

ČO NÁM NAŠEPKÁVA VESMÍR?

ADRIAN
TCHAIKOVSKY

DETI
SKAZY

Preložil Patrick Frank

IKAR

Adrian Tchaikovsky
THE CHILDREN OF RUIN

Copyright © Adrian Czajkowski 2019
First published 2019 by Macmillan, an imprint
of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers
International Limited
Translation © 2026 by Patrick Frank
Cover design © by Shutterstock
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Children of Ruin
(Pan Books an imprint of Pan Macmillan,
London, 2019) preložil Patrick Frank.
Redakčná úprava Anetta Letková
Jazyková korektúra Tatiana Žáryová
Zodpovedná editorka Karin Kissová
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 806. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0969-1

Venujem Pavlovi

PodĎakovanie

Pre tento príbeh som využil nejednu múdru hlavu. Najväčšmi by som sa chcel poďakovať môjmu tímu odborných poradcov, konkrétne Maeghin Roninovej, Petrovi Coffeymu, Philipovi Hodderovi, Nathanovi Youngovi, Richardovi G. Cleggovi, Brianovi Whitovi, Katherine Inskipovej, Andrewovi Blainovi, Stewartovi Hotstonovi, Winchell Chungovej a najmä Michaelovi Czajkowskiemu za dodatočnú pomoc s planetárnou mechanikou a fantasticky inšpiratívne Nickovi Bradbeerovi, neskutočnému guruovi hviezdnych lodí.

Okrem tohto elitného tímu vedátorov sa ako vždy musím poďakovať Simonovi Kavanaghovi, najlepšiemu z agentov, a Belle Paganovej aj všetkým ostatným v Pan Macmillan, ktorí sa podieľali na vzniku tejto knihy rovnako ako nanovírus na urýchlení evolúcie rôznych tvorov, o ktorých píšem. Toto dielo (a vlastne ani žiadne iné) by som tiež nevytvoril bez neustálej podpory mojej manželky, doktorky Anne-Marie Czajkowskej, ktorú už takto trápim dlhé roky.

*Ak je vám možno v siatbu času zrieť
a semä znáť, naň očakáva vzrast...*

William Shakespeare, *Macbeth*

MINULOST' 1
ZASE DALŠIA
GENÉZA

1

Nejeden príbeh sa začína prebudením. Disra Senkovi spal už celé desaťročia. Kým bol mimo, doma ubehol celý ľudský život a zlomok tejto doby aj v bezprostrednom okolí jeho spiaceho tela, kde čas plynul celkom inak podľa toho, ako veľmi sa blížili k rýchlosti svetla. On sám nevnímal vôbec nijaký čas – vôbec nič okrem bezvedomia studeného spánku v hibernačnej schránke. Za starých čias vedeli, ako na to.

Spôsob, akým sa prebudí, si vybral sám. Niektorí z jeho kolegov – tí, ktorým podľa neho chýbala predstavivosť – si nechali zopakovať kľúčové informácie, správy z domova, technické údaje z lode, aby mohli vyskočiť zo studeného spánku s hlavou plnou údajov, pripravení vrhnúť sa k svojim pracovným staniciam a hneď sa aj pustiť do práce. Bolo to trápne, keď zväžíme, že ich práca potrvá celé desaťročia. Väčšina kolegov Senkoviho nikdy neohromila.

On sa miesto toho paradoxne budil snom. Vznášal sa v ňom v priezračne vlačnej vode Koralového mora, ktoré v tomto panenskom stave prestalo existovať dávno pred jeho narodením. Slnko prenikalo pod hladinu ako žiara nespočetných zafírov. Pod ním sa v záplave farieb tiahla Veľká koralová bariéra alebo aspoň to, čo si o nej naštudoval. Kam oko dovidelo, všade len zmes červenej, purpurovej a zelenej ako v nejakom mimozemskom meste. Koralová metropola prekypovala životom – všade videl pohyb, tu pomalší, tam bleskurýchly, inde plazivý. Senko-

vi sa ledabolo prevracal vo vode a pohľadom benevolentného boha si napoly spiaci a napoly pri vedomí obzeral svoj výtvar, takže si mohol vychutnať radosť z toho, že niečo také priviedol k životu, no ešte ho nemučilo vedomie, že originál je už dávno mŕtvy.

Nakoniec sa mu ukázal jeden z jeho výnimočných priateľov. Hladko vysunul svoje poddajné telo z pukliny v skalách a opatrne sa vlnil k nemu. Oči celkom ako Senkoviho a pritom úplne iné si ho obzerali s falošnou múdrosťou, ktorou príroda inak obdarúva len sovy. Natiahol k nemu rameno (alebo možno natiahla – určiť pohlavie chobotníc je pri takomto stretnutí extrémne ťažké) ako Adam k svojmu božstvu a on nenásilne vystrel ruku, aby ten dotyk prijal.

Bol to dobrý sen. Naprogramoval si ho sám. Vytvoril v ňom komplexnú sekvenciu mentálnej simulácie, ktorá ťaží z niektorých jeho spomienok a mieša ich do čohosi takmer nového. Stále to bolo snové, nereálne, no keďže práve to chcel, bol s tým spokojný. Musel sa preto veľmi umne nabúrať do lodných počítačov, lebo stretnutia s morskou faunou nepatrili k preddefinovaným možnostiam pri zobúdzaní. Najťažšie bolo dostať do lodnej databázy neurologickú sekvenciu tak, aby nik neodhalil jeho zásahy. V tom čase sa už v lodných systémoch hrabal celkom pravidelne a nik mu na to neprišiel. Po čase dospel k záveru, že Teraformačná iniciatíva doma na Zemi vážne zanedbala digitálnu bezpečnosť, mykol nad tým plec a ďalej sa vŕtal v systéme. Koniec koncov, čo také hrozné by sa mohlo stať?

V rámci ciest do virtuálnej architektúry protokolov ich misie narazil aj na seba samého, respektíve na profil člena posádky menom Disra Senkovi a jeho podrobné hodnotenie. Špičkové technické vedomosti boli u všetkých členov posádky úplná samozrejmosť, takže sa radšej pozrel na hodnotenie svojej osobnosti. Pre dlhoročné misie tohto typu malo dva základné piliere zamerané na diametrálne odlišné veci. Jeden sa týkal toho, ako dobre zvládne daný človek dlhodobú prácu v izolácii a ako znesie to, že je vytrhnutý z obrovskej masy ľudstva aj jeho dejín. Túto

časť zvládal na výbornú. Druhý pilier sa týkal schopnosti daného človeka pracovať v stiesnených priestoroch s ďalšími ľuďmi, pred ktorými tam niet úniku. S hrôzou zistil, že ho za výsledky v tomto smere takmer vylúčili z programu. Sám seba vždy pokladal za príjemného a spoločenského človeka. Už ako deväťročný sa zaoberal vytváraním pseudointeligencií, aby mal s kým konverzovať, a vari nebol doma obklopený domácimi maznáčikmi nepomerne viac ako ktorýkoľvek iný člen posádky? Aký lepší indikátor srdečnej a láskyplnej povahy by ešte chceli? Doma mal devätnásť akvárií, z toho dve také veľké, že sa v nich dalo potápať. Mnoho ich obyvateľov patrilo k jeho najlepším priateľom. Ako by si niekto mohol myslieť, že je nespooločenský, a dokonca o tom napísať všetky tieto nespravodlivé a urážlivé komentáre?

Samozrejme, hovoril si to len ironicky. Posudzovatelia mysleli ľudských priateľov a tí nikdy nepatrili k jeho silným stránkam. Aj tak ich však niekoľko mal a vedel dobre pracovať v prostredí zameranom na výkon, v ktorom sa všetci sústreďujú na spoločné ciele. Keď potom prišlo na odpočinok a rekreáciu, tak... Asi nepatril k tým, s ktorými je vždy super zábava, ale aspoň nikomu neležal v žalúdku. No a podľa jeho skromného názoru neexistoval nik, kto by si vedel užiť vtipy tak ako on. Problém bol iba v tom, že ostatným jeho vtipy vôbec nepripadali vtipné.

Celkovo vzaté bol však spoločensky neškodný a v kombinácii s nepopierateľnými kvalitami v odbore ho to dostalo do posádky. Nejaká ďalšia kombinácia hodnotení a počítačových podprogramov z neho potom urobila šéfa teraformačnej skupiny, len jediný krok pod najvyšším veliteľom, lebo ak máte v tíme mierne vyšinutého génia, pri vesle by ho bola škoda. Toto vlastne čítal priamo v hodnotení psychologičky, ktorá navrhla jeho povýšenie, a vnímal to ako veľký kompliment.

Teraz ho však potrebovali v bdelom stave. V nereálnom oceňane sa mohol naťahovať, koľko chcel, nikdy sa mu nepodarilo celkom dotknúť natiahnutého ramena a všetci jeho maznáčikovia boli dávno mŕtvi na Zemi vzdialenej viac ako tridsať svetelných rokov.

Otvoril oči s vedomím, že blažený úsmev zo sna mu ostal aj po zobudení. Cítil sa sviežo a bol pripravený na nový deň. Rýchla kontrola lodných systémov ho ubezpečila, že dorazili na miesto určenia a majú za sebou aj fázu decelerácie, takže je čas ukončiť studený spánok. Posadil sa a poriadne sa povystieral (skôr len naoko ako zo skutočnej potreby, lebo sa naučil robiť najrôznejšie veci iba preto, lebo ich ľudia skrátka robia, a nedráždiť zbytočne svojich súputníkov. V hibernačnom oddelení nebol jediný, no neobklopoval ho ani ruch čerstvo zobudenej posádky. Namiesto toho mal jeho herecký výkon presne jedného diváka: veliteľa misie Yusufa Baltiela.

„Zdravíčko, veliteľ,“ oslovil ho Senkovi. Trocha ho znepokojovalo, že je tam len on a ako sa naňho pozerá. Rád mal pod kontrolou príčiny aj následky a zvyčajne bol dosť šikovný na to, aby sa vyhol prekvapeniam. Znova si od lode vyžiadal dáta a tentoraz narazil na množstvo oblastí zaťažených informačným embargom. Nemohol sa do nich dostať ani on, ani nik iný okrem Baltiela. *To nie je dobré*, pomyslel si.

„Potrebujem názor druhého človeka,“ oznámil mu Baltiel.

„Nechaj ma hádať: Chýba tu planéta?“ Bol to starý vtíp zo začiatkov skúmania exoplanét. Dáta niekedy tvrdili, že tam je planéta podobná Zemi, no v skutočnosti to spôsobila len kombinácia iných faktorov, ktoré vyvolali takýto dojem. Samozrejme, sem už letela sonda, ktorá zvláda oveľa vyššiu akceleráciu ako loď s ľudskou posádkou. Tá overila, či sa tam skutočne nachádza teraformovateľná planéta, a odoslala výsledky na Zem. Predsa by neposlali misiu s ľudskou posádkou len tak, z rozmaru... Nie? Senkovimu sa fakt nechcelo obracať loď a letieť naspäť domov.

„Planéta tu je.“ Až teraz si Disra uvedomil, ako divne napätý je veliteľ misie, ktorý sa inak vždy dokonale ovláda. Takmer až vibroval ako struna. „Planéta tu je,“ zopakoval, „ale máme problém. Zatiaľ ho držím pod pokrievkou, ale je priveľký na to, aby som o ňom rozhodol sám. Chcem, aby si sa naň pozrel aj ty.“

Kvôli embargu – Senkovimu pripadalo detinské riešiť veci práve ním – museli ísť pešo do centrálnej riadiacej miestnosti, aby videli, čo to Baltiela tak vyviedlo z miery. Všetci ostatní boli stále pokojne zamrazení. Pre koho je teda celá táto šaráda? Bombardoval systém požiadavkami, aby zistil, čo sa smie dozvedieť a čo nie. Inak to nešlo, lebo počítač mu nevedel povedať, ktoré oblasti sú preňho zakázané, až kým v ňom nenarazil na citlivé miesto a neprinútil ho takpovediac zavrieť ústa. Obyčajná chôdza z miesta na miesto sa podľa jeho názoru mala už dávno eliminovať a rotačná gravitácia mu spôsobovala dosť vážne problémy, takže sa s nohami do X tackal po okraji posádkového prstenca a nevládal držať krok s rúznym veliteľom. Zistenie, že Baltiel zablokoval všetky prenosy na Zem, ho trochu zneistilo aj napriek tomu, že aj najnaliehavejšiemu volaniu o pomoc by trvalo vyše tridsať rokov, kým by tam dorazilo. Nemal pocit, že by vedel vražedného Baltiela zadržať na tak dlho – vlastne ani celkom nakrátko, keď už na to príde.

„Však mi to rovno povedz, veliteľ,“ frflal mu za chrbtom.

Baltiel zastal a obrátil sa k nemu. Mal pritom taký horlivý výraz, až to Disrom nechtiac myklo. *Našiel Boha*, napadlo mu ako prvé. Bolo by to mimoriadne nešťastné, najmä s prihliadnutím na posledné správy z domova. Cestou si letmo pozrel novinky – všetky boli desaťročia staré, no zdalo sa, že si Zem pred časom prešla brutálnym obdobím terorizmu namierenému proti vede a kadejakých iných trápení. *Človek je potom hneď rád, že letí vesmírom, no nie?*

„Najprv to musíš vidieť.“ Nebolo to samoučelné tajnostkárstvo. Baltiel sa vzpriamril, akoby sa chystal odhaliť niečo zásadné, potom to však nezvládol a nepovedal vôbec nič.

Po ďalšej stovke krokov na nohách ako z gumy došli do centrálnej riadiacej miestnosti, kde sa na veľkých displejoch zobrazovali planetárne dáta aj vizuálna reprezentácia systému, do ktorého nakoniec dorazili. Svoje pôvodné meno Tess 834 dostal podľa pradávného satelitu na obežnej dráhe Zeme, ktorý ho ako prvý objavil v hĺbinách vesmíru.

Senkovi začal s veľkými vecami. Skontroloval, či sa hviezda nechystá premeniť na novu, hľadal vážne narušenia alebo absencie medzi Tess 834b, ,c' a ,d' – trojicou kolosálnych plynových obrov, ktoré tvorili pás virtuálneho planetária a mali tú česť dostať prvé písmená abecedy, lebo ich pozemské prístroje vďaka rozmerom detegovali ako prvé. Dva z nich dosahovali takmer veľkosť Jupitera a tretí bol ešte oveľa väčší. *Pekný obranný val vnútorných planét proti meteorom*, pomyslel si.

,E' a ,f' boli ďalej od hviezdy. Išlo o obludy z kameňa a ľadu na osamelej dráhe v diaľkach, z ktorých miestne slnko už skoro vyzeralo len ako jedna z mnohých hviezd. Vnútorné svetly boli tri. Prvý sa takmer dotýkal hornej atmosféry hviezdy a zvyšné dva spolu veľmi tesne susedili v obývateľnej zóne, pritom však vyzerali tak odlišne, ako je pri takýchto súrodencoch vôbec možné. Senkovi si vytiahol ďalšie dáta, lebo stále nechápal, v čom je problém. Vonkajšia z dvojice, Tess 834g, bola o čosi menšia ako Zem a ľadovo žiarila cez tenkú atmosféru bez skleníkových plynov. Všetko teplo, čo sa na ňu dostalo, sa zase odrazilo do vesmíru. Či už ležala v obývateľnej zóne, alebo nie, každý ľudský návštevník by zistil, že na vrchole leta mu tam jedlo mrzne na lyžici všade okrem rovníka. Druhá planéta, ich cieľ s dočasným menom Tess 834h, bola teplejšia ako Zem, o čosi väčšia a s kalnou atmosférou, ktorá žiarlivo udržiavala čo najviac z tepla miestneho slnka. Mala dosť veľký mesiac, aby na nej bol príliv a odliv aj aby si udržala stabilnú os rotácie. Pôvodné merania vykazovali prítomnosť väčšiny prvkov, ktoré sa hodia pre udržanie ľudského života. Celkovo sa dalo povedať, že keď sa na nej vyšantia teraformátori, bude to pre ľudstvo veľmi slušný domov. Funkčná ekológia sa na nej dala inštalovať bez väčších problémov a potom už stačilo len počkať, kedy sa na nej usídlia ľudia. Alebo možno dorazí šibnutá Kernová a v mene vedy tam rozpúta nepredstaviteľné hrôzy. Mnoho členov teraformačnej skupiny bolo frustrovaných z ich slávnej šampiónky a najvyššej šéfky Avrany Kernovej, lebo jej priority akoby v skutočnosti vôbec neladili s navonok hlásanými cieľmi. Senkovi

z nej bol frustrovaný preto, lebo si uzurpovala právo robiť všetky zábavné experimenty, ktoré by rád skúšal aj on.

„Všetko vyzerá dobre...” *Akurát, že až príliš dobre*, uvedomil si, keď to povedal nahlas. Najmä obsah kyslíka v atmosfére bol na Tess 834h vyšší, ako by sa dalo čakať. „Ehm... Na čo sa to pozeráme?”

„Toto bol jeden z posledných prieskumov,” odpovedal mu zozadu Baltiel. „V tom čase už boli veľmi sústredené. Už sa vzdali pátrania po ďalších veciach. Po takých, ktoré sa vymykajú z bežného uvažovania.” *Po tých, ktoré môžu všetko od základu zmeniť*. Nahlas to nepovedal, no Senkovi počul v jeho slovách ozvenu tejto myšlienky.

Kým sa blížili k sústave Tess 834, ich loď vykonala vlastný prieskum. Keďže mala nepomerne lepšie prístroje ako staré sondy na výskum exoplanét, vypracovala detailný obraz o výzvach, ktorým budú čeliť pri teraformácii. Pri nových dátach ani nežmurkla a nenapadlo jej, že ide o veľký objav. Rovnako ako sondy, aj ona mohla vidieť len to, čo jej prikázali hľadať. Senkovi mal teraz podobný problém. Dokonca si vytiahol najlepšie vizuálne zobrazenie planéty z čias, keď ju loď tesne míňala na brzdnnej dráhe okolo červenooranžového slnka. Jediný hnedý megakontinent, veľké more farby atramentu, špirálovité chumáče mrakov. „Pravdupovediac, vyzerá na ideálneho kandidáta na teraformáciu...”

Baltiel však nič nevrazil a všetky zvuky v miestnosti, každý šuchot a pohyb, sa nakoniec prepadli do hlbokého ticha, kým čakal, až Senkovi získa celkom iný pohľad na dáta, ako keď sa pozeráte na optický klam a zrazu vidíte namiesto dvoch tvárí vázu. No a Senkovi nakoniec prestal vnímať dáta ako sondu a začal sa na ne pozeráť ako človek. Potom aj on zmeravel a zmlkol.

Leteli zo Zeme ďalej ako ktorýkoľvek iný človek, precestovali jednu celú generáciu. Zanechali za sebou planétu zmietanú politickými šarvátkami, aby túto púštnu guľu obohatili o dar života. Prišli však neskoro. Život už na nej bol.

2

Teraformačné plavidlo sa volalo *Egejčan*. Všetci okrem Senkoviho a Baltiela si mysleli, že je to len ďalšie z mien na dlhom elektronickom zozname, z ktorého nejaký počítač vyberá názvy lodí, ktoré nikoho neurazia. V skutočnosti Senkovi čírou náhodou prenikol do zraniteľnej časti dátového reťazca a premenoval *Maráthu* na *Egejčana*, lebo sa mu viac páčil. Nemalo význam oznamovať to širokej verejnosti, najmä keď majú všetci toľko práce.

Egejčan viezol trinásťčlennú posádku, momentálne už prebudenú do posledného člena. Lodná datasféra priam zunela úsilím zvyšných jedenástich, ktorí sa snažili zistiť, čo sa deje. Keby to nechali na ňom, Senkovi by tú informáciu jednoducho zverejnil alebo ju, naopak, vôbec neprezradil, ale Baltiel bol v hĺbke duše šoumen a navyše sa chystal navrhnúť dosť drastický odklon od ich misie. Senkovi vďaka skorému varovaniu už pracoval na protinávrhoch, lebo k Tess 834 letel s nejakým zámerom a nepáčilo sa mu, keď mu ľudia menili plány – hoci aj také, ktoré vznikli pred desaťročiami.

On a Baltiel sa museli poriadne zapotíť ešte aj pred tým, ako zobudili ostatných. *Egejčan* sa nachádzal na stabilnej orbite Tess 834h, no dátové embargo platilo aj na obrazovky s prenosom z vonkajších kamier, ktoré by im ukazovali planétu ako veľké okná.

Spoločne museli vyrobiť atmosférickú sondu s ďalekým doletom, ktorá zvládne veľmi špeciálnu misiu. Úprimne po-

vedané, najťažšia na tom bola dôsledná dezinfekcia. Niektoré pozemské baktérie prežijú aj vákuum, aj páľavu pri zostupe cez atmosféru, a storočie vesmírneho priemyslu vytvorilo bizarný nový habitat, na obývanie ktorého sa zmutovala nejedna baktéria a pleseň. Pre teraformátorov to zvyčajne nepredstavovalo problém, veď ich úlohou bolo predsa osídliť planétu toľkými formami pozemského života, koľkými sa len dá. Baltiel však nehodlal nič riskovať. Pod nimi bol živý svet a posledné, po čom túžil, bolo rozpútať na ňom nejakú mikrobiálnu apokalypsu.

Preto dali sondu vytlačiť od nuly v dokonale sterilnom prostredí, obaliť penou a vypustiť do vesmíru, kde sa odlúpe jej mäkký obal a ostane len dokonale čistý, ľudskou rukou nedotknutý stroj na diaľkové ovládanie.

Potom ju vyslali do planetárnej atmosféry, nech sa tam pohľadá. Senkovi si predstavoval jazierka plné rias, chuchvalce baktérii a stromatolity. Dejiny života na Zemi boli aj dlhé obdobie primitívnych jednobunkových organizmov, ktoré žijú samy alebo sa zhľukujú do provizórnych kolónii bez vnútornej organizácie. Zložitejší život bol iba nedávnou penou na ozrutnej kadi prokaryotov, ktoré sa donekonečna krmia, delia a umierajú. Presne to čakal aj na tomto svete: kal nediferencovaného života obklopujúci pobrežie jediného veľkého kontinentu.

Potom sonda klesla dosť nízko na to, aby sa oplatilo vyslať obraz, a oni sústredene sledovali sprostredkované, revidovali svoje dojmy, pozerali sa na seba. Senkovi si preplietol prsty a pevne ich stisol pri predstave, čo to znamená pre jeho prácu. Baltiel stál nehybne ako socha či človek, ktorému práve zverili osudovú úlohu.

Nastavili sonde vlastnú obežnú dráhu a prikázali lodi zobuďť ostatných. No a tak tu teraz boli všetci spoločne, aby Baltiel mohol teatrálnie odhrnúť oponu a ukázať im magický objav.

„Zrejme uvažujete, či som nezošalel,“ oslovil ich. V skutočnosti sledoval, aké otázky kladú lodným systémom, a vďaka prístupovým kódom najvyššieho velenia odpočúval aj rozhovory medzi ich implantátmi. Niektorí si naozaj mysleli, že utrpel ne-

jakú formu mentálneho kolapsu následkom studeného spánku, aj keď v moderných jednotkách by sa to už stavať nemalo. Iní dychtili po správach zo Zeme, prehrabovali sa vo všetkých signáloch, ktoré dobehli *Egejčana*, a dochádzali k nepríjemnému záveru, že Zem – aspoň spreď tridsiatich rokov – už v podstate zachvátila vojna, aj keď sa jej tak zatiaľ nehovorí. Nechystá sa veliteľ prikloniť na jednu či druhú stranu konfliktu? Nechce obviníť niektorých členov posádky z kolaborácie s protivedeckými silami? Konflikt, ku ktorému sa schyľovalo doma na Zemi – aspoň teda ten, ktorý sa vtedy dávno chystal –, presahoval hranice boja medzi vedou a konzervativizmom, no keďže na palube boli iba výhradne vedci, mali na to prirodzene skreslený pohľad.

Viacero z nich sa snažilo obísť informačné embargo, buď aby získali viac informácií, alebo aby (to platilo pre doktorku Ermu Lanteovú) poslali správu domov. Senkovi ako dobrovoľný Baltielov komplic im to všetkým zmaril presne preto, prečo býva z pytlíka najlepši hájnik. Absolútne pritom netušil, čo chce La Lanteová dosiahnuť tou správou na Zem. Momentálne žili vo vlastnom štáte s trinástimi obyvateľmi, odrezaní od pokrokov ľudstva, uviaznutí na opustenom ostrove v mori veľkom ako vesmír.

„Len sa pozrite,“ povedal im Baltiel, keď ich zhromaždil v jednej z lodných zasadačiek a pustil na obrazovky úryvky zo záznamov diaľkovo ovládanej sondy.

Klesala z oblohy pokrytej mrakmi ako rybie šupiny, pod ktorými sa ukázala veľká červenkastohnedá vypuklina preťatá niekoľkými horskými hrebeňmi, ktoré vyzerali ako napoly zapadnuté rady stavcov či stehy, ktoré držia megakontinent pohromade. Išlo o horúce a zoschnuté srdce trópov – sonda letela ponad prachovú búrku veľkú ako Ázia. Z tejto vzdialenosti vyzerala bez priblíženia takmer hladká. Zmenilo sa to až vo chvíli, keď sonda začala s riadeným zostupom. V neustále sa meniacich poznámkach pri dolnom okraji sa zobrazovali dáta o výške, teplote a podobných veličinách.

Chvíľu to vyzeralo celkom ako starý Mars, ibaže bez kráterov. Bol to púštny svet: hrozivý, neobývateľný. Zrelý na to, aby na ňom ľudstvo stvorilo nový raj.

Sonda klesla nižšie. Smerovala na severovýchod tohto sveta. Pred ňou už bolo vidieť líniu tmy, na ktorej sa začína noc, a kamery si podľa toho menili citlivosť. Pohľad sa posunul, zväčšil a mykol doprava. Spôsobil to Baltielov trocha nešikovný strih, lebo veliteľ bol skôr rojko ako umelec. V púšti sa ukázali jazerá, aj keď nebolo jasné, čo obsahujú. Bili do očí z fádnej hnedi – žlté, železitočervené, modrozelené ako zlúčeniny medi, často so sústrednými kruhmi najrôznejších jedovatých farieb, ktoré oko takmer až odmietalo prijať. Vyzerali ako kalové jamy nejakej fabriky, ktorú sa chystajú zavrieť environmentálni aktivisti, a brehy mali lemované jagavými kryštálmi. Bol na ne úžasný pohľad, no priam z nich kričalo, že nie sú vhodné pre čokoľvek, čo zaváňa ľudským životom. Na displeji stálo, že teplota vzduchu dosahuje 61 °C.

Sonda klesla ešte nižšie. Neprenášala zvuk, a aj keby to robila, počuli by len kvílenie vetra, šramot dopadajúceho prachu a rev vzduchotechniky, ktorou sa bránila proti prehriatiu. V hline okolo jazier však ktosi kreslil. Vynímali sa tam zložité vzory vychádzajúce z jedného bodu ako temné snehové vločky, ktoré sa delia a delia a navzájom prepájajú. Baltiel bol presvedčený, že to bude niečo ako bakteriálne kolónie, no Senkovi vravel, že to môže byť rovnako dobre neorganického pôvodu. Stále však išlo o najmenej vzrušujúce zo záberov, ktoré chcel veliteľ premietnuť svojej posádke. Skrátka typický šoumen.

Odhadol, že divákov sa už môže zmocňovať nepokoj, lebo tridsať minút nerobia nič, len sa pozerajú na mimozemskú púšť. Pohľad sondy sa opäť zmenil. Zameral sa na zubaté vrcholy jedného z horských hrebeňov, približoval záber a zväčšoval ho, kým sa na pozadí červených skál neukázala biela bodka. Ani pri najvyššom rozlíšení sa nedalo povedať, čo presne to je. Vo vzduchu sa tam pohybovalo niečo biele a ľudské oko sa v tom snažilo rozoznať vtáka alebo stroj. Sonda sa k tomu blížila tak rýchlo, ako sa len dala. Postupne to dobiehala. Teraz sa to zo

všetkého najväčšmi podobalo na tenkú plastovú tašku vznášajúcu sa vo vetre, stúpajúcu a klesajúcu v jeho poryvoch.

Tam, kde sa púšť stretala s horami, bol vietor silný. Koniec koncov, až doteraz sa preháňal bez zábran a odrazu narazil na skalnú stenu, čo mu bránilo v ďalšom pohybe. Sonda registrovala vyvrhované mraky červenohnedej drviny, prachové víry, rozsiahly komplex stĺpov teplého vzduchu, čo vynášajú do hornej atmosféry najrôznejšie materiály z povrchu.

Plastová taška unikla zo zorného poľa, potom sa však doň vrátila oveľa bližšie ako predtým. Sonda stúpala, už bola nad vrcholmi a hľadela nadol. Tá vec, či skôr jednoznačne živý tvor, sa lenivo vlnila pozdĺž hrebeňa.

„Podľa nás má vyše desať metrov,“ komentoval to Baltiel, lebo pri takýchto záberoch nemáte takmer nič na porovnanie veľkosti.

Vyzeralo to ako medúza zložená z absurdne tenkých vrstiev vyrastajúcich z jedného bodu. Plachtila vo vetre a ťahala za sebou chápadlá, ktoré boli v podstate neviditeľné, pokiaľ sa od nich neodrazil slnečný lúč. Baltiel ju nechal dlho zobrazovať a potom vyrukoval s hypotézou, že nelieta len tak bezmocne a nie je odkázaná na vrtochy živlov. Akási vnútorná štruktúra neustále upravovala jej tvar a rozmery, ako keď námorníci spúšťajú a vyťahujú plachty. Atmosféra v publiku naznačovala, že podľa ostatných možno Baltiel vidí len to, čo chce vidieť, no všetci museli uznať, že sa pozerajú na gigantického vzdušného príhlivca. Všetci na vlastné oči uvideli mimozemšťana. Nech si už o veliteľových záveroch mysleli čokoľvek, nálada obecnstva sa navždy zmenila a oni spolu s ňou.

Boli prvými ľuďmi, ktorí narazili na niečo, čo sa vyvinulo na inej planéte a nemá so Zemou absolútne nič spoločné.

„A to je ešte nič,“ prezradil im Baltiel a prepol na ďalšiu položku svojho mimozemského playlistu.

Patrila k jeho obľúbeným – ak pre nič iné, tak pre svoju nepopierateľne umeleckú hodnotu. Sonda sa rútila nočnou oblohou

a povrch pod ňou vyzeral holý, drsný, no pritom rovný. Už to nebola čistá púšť, ale mierne pásmo s väčšou nadmorskou výškou, náhorná plošina s rozmermi (a čírou náhodou aj tvarom) Texasu. Na nebi ako tenučký rožok žiaril mesiac tejto planéty. Kamery na sonde robili všetko, aby jeho svetlo zosilnili. Povrch pod nimi mal divnú textúru najrôznejšie dokrútených tvarov s gučami ako zaťaté päste, každou uprostred prázdneho priestoru ďalej od susedov.

Načasovanie záberu bolo len šťastnou náhodou: Sonda (riadená Baltielom) sa ešte vždy snažila zistiť, čo to vidia, keď sa cez okraj sveta prehuplo svitanie a zalialo ho červenou farbou. Ako sa plošinou rozlievalo svetlo nového dňa, päste sa špirálovito otvárali a vysúvali po päť konárov či ramien, z ktorých vychádzali ďalšie a ďalšie. Všetky mali vnútorný povrch temný ako púštne jazerá – nie zelené od chlorofylu ani žiadnej inej farby. Vyzerali skôr ako solárne bunky než rastliny, a pritom nepochybne hltali slnečné svetlo, aby ho využili niečím analogickým ako fotosyntéza. Lenže s akým cieľom? Ich svet bol ohraničený koncom náhornej plošiny, ktorú pokrývali ako koberec. Táto ich podoba prirastená ku skale bola možno dospelou verziou, ktorej larvy lietajú vo vetre, aby ich chytali a konzumovali medúzy... Možno. Ktovie. Aj najlepšie odhady Baltiela a jeho kolegov mali v tomto ohľade iba hodnotu pľuvanca do hurikánu neznámeho.

Sonda sa presunula nad more, to však predstavovalo médium, na ktoré nebola stavaná. Do vody takmer vôbec nevidela. Tesne pod povrchom sa však niečo prevaľovalo. Bolo to obrovské a okrúhle ako tmavý tieň, čo sa dá sotva rozoznať v oceáne atramentovej farby. Keďže sa o tom nedalo zistiť viac, sonda letela ďalej. Na vlnách sa tam pohojďávali malé pľuzgiere – „malé“ v tom zmysle, že síce boli väčšie ako človek, no miniatúrne na pozadí nekonečného oceána. Boli napoly priehľadné a žilkované. Baltielovi napadlo, že by to mohli byť nedospelé lietajúce medúzy. Možno. Ktovie.